

Landssthingsmand for 11te Kredts (Kjær) skal jeg tillade mig at gjøre et Par Indvendinger imod det af ham stillede Forslag, uden dog at ville gaae ind paa den fuldstændige Gjendrivelse deraf. Det forekommer mig, og jeg troer ligeledes min ærede Medforslagsstiller, at, naar man skulde gaae den Vej, maatte man hellere heelt udslette de herhen hørende Paragrapher af Lovforslaget og henvise dem til et Tillæg til Straffeloven, hvor det synes mig, at saadanne Bestemmelser nærmest maatte have hjemme. Der vilde ogsaa efter det ærede Medlems Forslag kunne fremkomme det — saa forekommer det mig — høist forunderlige Tilfælde, at en Embedsmand, efter at være bleven dømt efter Straffeloven for en eller anden Forseelse, bagefter blev afflediget, saa at der skulde anlægges en ny Sag imod ham til Fortabelse af hans Ret til Pension paa Grund af den samme Forseelse, for hvilken han forveien var dømt til en mindre Straf. Jeg er ikke saaledes inde i de processuale Former, at jeg er fuldkommen sikker paa, at denne Betragtning er rigtig, men jeg kan ikke see rettere, end at dette Tilfælde kunde forekomme, og det vilde være et stærkt Beviis for, at en saadan Bestemmelse som den, det ærede Medlem foreslaaer, ikke hører hjemme her. — Det ærede Medlem argumenterede meget stærkt imod Lovforslagets Bestemmelse, idet han meente, at nu skulde Embedsmændene ikke længere have den Ret, at see deres Pensionsret afgjort ved Domstolene. Derom troer jeg ikke, at der er Spørgsmaal; det er ikke Paastanden, men Paastanden er fra det Mindretals Side, paa hvis Vegne jeg taler, den, at der ikke kan være Noget til Hinder for, at Lovgivningsmagten træffer Forandringer i de Bestemmelser, der hidtil have været gjældende — thi at der skulde være noget Grundlovsstridigt dert, troer jeg dog ikke, at man vil kunne paastaae.

Min ærede Medforslagsstiller og jeg staae saaledes, om jeg maa bruge det Udtryk, midt imellem de andre ærede Forslagsstillere. Det vil sees, at de Vædringsforslag, vi have tilladt os at stille, hverken ere meget indgribende eller talrige, idet deres Tal indskrænker sig til 4. Jeg skal først omtale de tre sidste, der

ere anførte under b., c. og d., og som vedrøre Sammensætningen af den Myndighed, som ved Lovforslaget paatænkes oprettet. Det er forekommet os, at, naar Lovforslaget sætter Functionstiden for denne Myndighed til 3 Aar, er dette vel kort. Der vilde kunne være Tilfælde, hvor den Tanke kunde komme frem, at Embedsmændene, stillede overfor en saadan Myndighed, vilde være Vilkaarlighed undergivne, og at denne Institution navnlig af politiske Grunde kunde blive misbrugt, og jo kortere man sætter Aaremaalet for Medlemmernes Functionstid, desto lettere vil en saadan Frygt kunne komme frem. Jeg troer nu ikke, at denne Frygt vil være begrundet, men jeg troer ogsaa, at man skal tage Hensyn til at undgaae ethvert Stin, og paa den anden Side synes jeg, at Udskilligt taler for at forlænge Functionstiden udover 3 Aar, der er et meget kort Tidrum. Om man vil vælge 6, 7 eller 8 Aar, vil jo vistnok være vilkaarligt, men ved alle den Slags Bestemmelser undgaaer man ikke at komme til vilkaarlige Valg indenfor visse Grændser. — Det næste Vædringsforslag foreslaaer at lade Slutningen af det første Punktum i det andet Stykke af § 2 udgaae, det vil sige at give Regjeringen frie Hænder ved Valget af de Medlemmer, hvoraf Domstolen skulde bestaae, med Undtagelse af de to, der skulle være valgte blandt de overordnede Domstoles Medlemmer. Ogsaa her troer jeg, at man skal tage noget Hensyn til, hvad jeg kaldte Skinnet; det vilde, naar alle 5 Medlemmer af denne Myndighed vare valgte blandt de høiere Embedsmænd, kunne siges, at deri laa en Begunstigelse, en større Bertryggelse for deres Stand end nødvendigt. Jeg deler ikke denne Anskuelse, men jeg seer paa den anden Side ikke, hvad der kunde siges imod at give Regjeringen fri Haand til at vælge de øvrige Medlemmer, det være sig i eller udenfor Embedsstanden; dersom den til en vis given Tid havde Vanskelighed ved at finde dem paa den ene Side, vilde de da kunne findes paa den anden Side. — Endelig foreslaaer vi under d., at der ikke skal tillægges disse Mænd nogen Løn. Vi formode, at det ogsaa er Lovudkastets Tanke, men det er ikke udtrykkelig